

Ordinationstale onsdag den 8. oktober kl. 18.00

Christina Theresia Frøkjær og Gitte Bærentsen Lorentzen

Salmer:

3 Lovsynger herren

289 Nu bede vi den Helligånd

392 Himlene, herre

694 Jesus, at du blev min broder

Nadver: 467 Du er vor skat, o Jesus sød

8 Om alle mine lemmer

Det hellige ord, som jeg her ved jeres ordination vil lægge jer på sinde står skrevet i Salmernes Bog:

Himlen fortæller om
Guds herlighed,
hvælvingen beretter om
hans hænders værk;
v3 dag forkynder det til
dag,
nat kundgør det til nat.
v4 Der lyder ingen ord,
ingen tale,
uden at deres røst
høres;
v5 deres røst når ud
over hele jorden,
deres ord til verdens
ende.

På himlen har han rejst
et telt til solen,
v6 den går som en
brudgom ud af sit

kammer,
den gennemløber sin
bane glad som en helt.
v7 Fra himlens ene
ende går den ud
og når rundt til den
anden,
intet er skjult for dens
glød.

v8 Herrens lov er
fuldkommen,
den styrker sjælen.
Herrens vidnesbyrd står
fast,
det giver den uerfarne
visdom.
v9 Herrens
forordninger er
retskafne,
de glæder hjertet.

Herrens befaling er
ægte,
den giver øjnene glans.
v10 Herrens ord er
rent,
det består til evig tid.
Herrens bud er
sandhed,
de er alle retfærdige.
v11 De er mere
kostbare end guld,
end det reneste guld i
mængde,
de er sødere end
honning,
end flydende honning.
v12 Din tjener lader sig
advare af dem,
der er stor løn ved at
holde dem.
v13 Hvem lægger
mærke til uforsætlige

synder?
Rens mig for skjulte
synder!
v14 Skån også din
tjener for de
overmodige,
lad dem ikke få magt
over mig!
Da er jeg udadlig og
uden skyld i grov
overtrædelse.
v15 Tag nådigt imod
min munds ord
og mit hjertes tanke,
Herre, min klippe og
forløser!

Denne salme i Det gamle Testamente, Salme 19, som tilskrives kong David, og som vi kender så godt i Grundtvigs gendigtning *Himlens, Herre, fortælle din ære* rummer såvel en hymne til Gud med tak for alt, hvad han har skabt, en lovprisning af skaberværket og så samtidig en lovprisning af den Guds lov, det Guds ord, som bærer og løfter vores liv. Guds ord, skriver salmisten, som styrker sjælen, giver den uerfarne visdom, glæder hjertet og giver øjnene glans. Den lov består til evigt tid.

Det er en opgave for os alle at prise og takke Gud for hans skaberværk og for hans bud. Og det bliver nu jeres opgave, Christina Theresia Frøkjær og Gitte Bærentsen Lorentsen, som præster at forkynde Guds ord og at føre Guds ord frem i den menighed, som nu har kaldet jer til at være deres præst. Du, Christina, i Jernved og Hjortlund pastorat, og du Gitte i Thyregod og Vester pastorat.

Det er en stor opgave, som I har fået overdraget, og jeg ønsker for jer, at I både må finde glæde i arbejdet og hente mod og styrke i Gud og i hans ord.

I

Guds ord skal lyde og det skal siges, igen og igen, hvor stor en gave, livet er, og hvor stort et håb, vi har fået og får stadig del i i kraft af Guds kærlighed og nåde, hans stadige møde med os i sin søn Jesus Kristus og i den Helligånd.

I Davidssalmen bliver det understreget, at Guds ord, rækker ud over hele verden. Den ligner solen på sin bane, oplyser og skinner overalt, og den følger os i tiden og alle vores livs dage.

Gud er nemlig ikke kun en fjern Gud i himlen, men han er nærværende tilstede i sit ord og i ånd, og han følger os alle vore dage. Gud, tør vi håbe, lægger ligefrem sine ord i vores hjerter, munde og hænder.

Christina og Gitte, I skal som præster føre Guds ord frem, og det vil kræve alt af jer, samtidigt med, at I ikke skal være bange for, om I nu slår til. For det gør vi ikke. For det ord, I skal forkynde, rummer mere end det, I kan sige af jer selv.

I skal jo føre et ord frem, et budskab, som på flere måder står imod det, vi kan sanse og erfare af os selv, i denne skrøbelige verden, vi lever i, men det er et ord, som ikke desto mindre er såre livsbekræftende og giver mening og fylde til vores tilværelse og liv med hinanden. Det er et ord, som vi ikke kan være foruden. Det er et ord, som er os givet. Et budskab, som Gud selv møder os med.

I vores tid bliver der i alle mulige sammenhænge opstillet klare mål og stræbt efter et konkret resultat. Det kan virke som om det vigtigste i verden er, hvad vi selv kan præstere og selv kan opnå ved vores egne præstationer.

En sådan tænkning står evangeliet imod.

Vi talte forleden, i forbindelse med jeres bispeeksamen, om hvor vigtigt det er for mange af os i dag, at kirken er et helle, et sted for ro, et sted for pausen, et sted i modsætning til vores travle hverdag.

I kirken behøver vi ikke "multitaske", men vi kan fokusere på at prise Gud og takke ham for livet og hans kærlighed.

I kirken behøver vi derfor ikke tænke på, om vi er online med verden, for her skal vi blot være tilstede og her have øjne og øre for det væsentlige, som her bliver sagt, høre Guds ord og have øje for hinanden.

Kirken med dens gudstjeneste er et helle, en pause i en travl hverdag, men som præst og menighed skal vi også have øje for, at kirke som stedet for evangeliets forkyndelse altid er mere end det.

Guds ord giver os også næring, ikke blot fordi vi her kan trække os tilbage og holde fri en kort stund og måske finde nye kræfter. Men også i kraft af det, vi hører i kirken.

Guds ord, evangeliets budskab, er ikke et hvilket som helst ord, hvad salmisten jo netop også fortæller os. Guds ord er et ord, som styrker sjælen, giver den uerfarne visdom, bringer glæde i hjertet, glans i øjnene og vækker håbet i os:

Guds ord styrker vores sjæl ved at sætte vores liv i de rette proportioner, dvs. på en og samme gang, sætter ordet os på plads og bygger det os op.

Mennesket er ikke Gud, afslører evangeliet. Vi er kun mennesker, men bundet til Gud er vi ikke kun overladt til os selv og alene. Vi er Guds elskede skabninger.

Salmisten siger videre, at Guds ord giver den uerfarne visdom. Her er vi alle at forstå som uerfarne. For den visdom, som Gud rækker os, er andet og mere end kold rationalitet og abstrakt tankespind. Guds visdom er Guds kærlighed, hans søns død på Golgata. Det er underets og mysteriets visdom. En visdom, hvor ligningen ikke behøver at gå op, og hvor styrken kan ligge i svagheden, og dermed en visdom, som vi tør håbe på, at vi ved Guds nåde også kan få del i. For det er en visdom, som med Grundtvigs ord, gør vismænd af vankundige små.

Salmisten skriver så også, at Guds ord glæder hjertet, og det gør det, fordi det rykker os ud af vores selvoptagne verden og det kalder os i stedet ind i livet med hinanden, ind i et fællesskab med Gud og vores næste.

Og endelig giver ordet ifølge salmisten så også øjnene glans. Glans forestået som det, at Guds ord kaster lys over verden, vores liv og fællesskab her

. Hvor vores eget syn bliver gradvis svækket og vi i vores liv lettest kigger ned i jorden og ser bort fra Gud og hinanden, så åbenbarer Guds ord, et håb om opstandelse og evigt liv - ja et håb om at guds rige er nær.

Som Jesus selv formulerer det i en lignelse hos evangelisten Lukas: "Se på figentræet og alle de andre træer. Så snart I ser dem springe ud, ved I af jer selv, at sommeren allerede er nær. Sådant skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. Sandelig siger jeg jer: Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker. Himmell og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå" (Luk 21,29-33)

Guds ord skal aldrig forgå, og I, Christina og Gitte, er nu sat til at forkynde det. Gå begge til opgaven med alvor og glæde. Gå ind til jeres arbejde som præster i tillid til Guds kærlighed og nåde.